

РЕШЕНИЕ

№ 4762

гр. София, 11.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 27.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **2767** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК.

В постъпила на 06.03.2013 г. /но подадена чрез пощенски оператор 2 дни по-рано/ в АССГ жалба П. Д. П. заявява недоволство от заповед рег. № 641/ 25.02.2013 г., издадена от полицейски орган при 05 РУП СДВР, с която, на основание чл. 63, ал. 1, т. 1, за неизпълнение на решение по гр. дело № 13577/ 2012 г. на СРС за незабавна защита, оспорващият е задържан за 24 часа в помещение за временно задържане на 05 РУП – СДВР.

В жалбата са въведени оплаквания за материална и процесуална незаконосъобразност на акта, конкретните твърдения в подкрепа на които са в насока, че присъствието на съдебни заседания, дори когато трябва да се случи заедно с лицето, обект на защитата по Закона за защита от домашното насилие /ЗЗДН/, не е нарушение на същата – процесуалните права на участие в производството не могат да се ограничават от заповедта за незабавна защита. На мястото, където е задържан от полицейския орган, не П. се е приближил до Х., а същата дошла с полиция, оплаквайки се от нарушение на заповедта за незабавна защита. По тези съображения се инвокира искане за отмяна на заповедта и за присъждане на разноските по делото.

Ответникът, полицейски орган при 05 РУП СДВР, не ангажира становище пред АССГ.

От фактическа страна се установява:

Със заповед за незабавна защита от 05.07.2012г., издадена от СРС, III ГО, 91 състав по гр. дело № 13577/ 2012 г. жалбоподателят е задължен да се въздържа от извършване

на домашно насилие по отношение на П. П.; на П. П. е забранено да приближава жилището, където живее П., както и самата пострадала на разстояние по-малко от 50 метра и П. е предупреден, че на основание чл. 21, ал. 2 ЗНЗДН при констатиране от полицейски орган на неизпълнение от негова страна на заповедта полицейският орган е длъжен да го задържи и незабавно да уведоми органите на прокуратурата.

На 21.01.2013 г. по в а дело № 541/ 2012 г. по описа на АС при БТПП е проведено открито заседание, на което е присъствал жалбоподателят, както и процесуални представители на страните по спора. Делото е отложено и насрочено за 25.02.2013 г. от 16 ч.

В стенографски протокол от заседание по същото дело от 25.02.2013 г. е отразено начало на същото 16,05 ч, явяване на П. в качеството му на управител на [фирма], [фирма], участие на адв. С. Ц., както и на адв. К. И., адв. Б., упълномощен от П. Й. Х., но не е отразено присъствие на Х. в заседанието, което, видно от протокола, е закрито в 16,18 ч.

В докладна записка от 26.02.2013 г. Л. и И., полицаи ООР при 05 РУП СДВР излагат, че на 25.02.2013 г. са назначени като АП 44, около 16,10 ч от ОДЧ са изпратени на адрес на [улица] по сигнал на гражданка за тормоз от бившия ѝ съпруг. След пристигането на автопатрула ги посрещнала П. П., която пояснила, че съпругът ѝ се намира на адреса и я притеснява с присъствието си. Представила и заповед за незабавна защита. На адреса е установен и П., който бил задържан като нарушител на заповедта.

На 25.02.2013 г. П. Х. се обърнала към началника на 05 РУП СДВР и с писмена молба за съдействие, тъй като се почувствала притеснена от поведението на П. П.. Сочи, че около 15,55 ч се намирала пред зала № 2 на АС при БТПП и около 16 ч на същото място се появил бившият ѝ съпруг, с което нарушил забраната по заповедта за незабавна защита.

Според обяснение от 25.02.2013 г. Х. се намирала пред съдебната зала, когато бившият ѝ съпруг, придружаван от адвокат, също се качил на цитираното място. Поради обзелия я страх Х. не влязла в залата.

От жалбоподателя са дадени обяснения, че заседанието на 25.02.2013г. е проведено без участието на Х.. Едва след излизането му от залата на АС при БТПП, на стълбите го чакали полицейски служители.

Обяснение дал и адв. И., процесуален представител на [фирма] в арбитражното производство, в което е изложено, че Х. не е присъствала на заседанието. Разпитан в с.з. на 30.05.2013 г. като свидетел той споделя, че на 25.02.2013 г. се срещнал с клиента си П. преди началото на арбитражното заседание – докато изчаквали часа, за който е насрочено, видял Х. да влиза в сградата на Арбитражния съд, но в залата, където е проведено заседанието, тя не присъствала. След края на заседанието И. и жалбоподателят започнали за слизат по стъпалата на втория етаж и забелязали двама полицейски служители. Х. се появила зад единия от тях, с развълнуван глас посочила жалбоподателя, и полицаите му разпоредили се легитимира, като му казали, че е нарушил заповед за незабавна защита по ЗЗДН. П. е задържан и отведен в 05 РУП СДВР. В управлението отишъл и адв. И., а по-късно дал обяснения по случая.

Според издадено от началник група „Човешки ресурси” - 05 РУП при СДВР удостоверение С. В. И. е държавен служител в МВР и към 25.02.2013 г. заема длъжност полицаи в група „Охрана на обществения ред”, сектор „Охранителна полиция”.

Други доказателства от значение за предмета на спора по делото не са ангажирани. При установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: Актът е издаден от компетентен орган.

При издаването на му не са нарушени административно-производствените правила. На лицето е разяснено правото на адвокатска защита, извършен му е личен обиск в присъствието на двама свидетели от същия пол.

Задържането на основание чл. 63, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 64 от ЗМВР за срок, не по-дълъг от 24 часа представлява по смисъла на чл. 22 от ЗАНН принудителна административна мярка, която има за цел да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. Разпоредбата на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР предполага наличието на данни, от които да може да се направи обосновано предположение, че конкретно лице е извършило престъпление, в разглеждания случай по чл. 296 НК. Съгласно чл. 63, ал. 2 от ППЗМВР заповедта трябва да съдържа задължителни реквизити, сред които името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, основанията за задържането, данни, идентифициращи задържаното лице, датата и часът на задържането. Следователно, по силата на специалната правна норма в заповедта трябва да е посочено правното основание, но не е необходимо да се съдържат конкретните обстоятелства, довели до прилагане на мярката.

Обстоятелството, че в акта не е посочено в какъв срок и пред кой орган може да се обжалва, не води до незаконосъобразността му поради нарушение формата по чл. 59, ал. 2, т. 7 от АПК. Липсата на този реквизит е нарушение, което засяга на възможността страната да вземе участие в производството, а има за последица удължаване на срока за обжалване на акта от 14 дни на два месеца – чл. 140, ал. 1 от кодекса.

За издаване на заповед при условията на чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР не е необходимо да са налице доказателства за осъществено от задържаното лице престъпление, а само данни, обосноваващи предположение в посочения смисъл. В практиката по приложението на чл. 63 от ЗМВР е безспорно възприето разбирането, че данните за съпричастност на задържаното лице към извършено престъпно посегателство трябва да са налице преди задържането. В разглеждания случай такива данни не са били налични – преписката по издаване на заповедта не съдържа информационен източник, че П. е нарушил или е нарушавал заповедта за незабавна защита преди арбитражното заседание, проведено в АС при БТПП на 25.02.2013г., непосредствено след което спрямо него е приложена мярката. Жалбоподателят е задържан единствено поради обстоятелството, че се е намирал в сградата на АС при БТПП като участник, в качеството си на законен представител на страна, в открито заседание по арбитражно дело. Не се установи Х. да е присъствала на заседанието, нито преди началото му П. да е наближил бившата си съпруга на разстояние, по-малко от 50 м.

Решението, постановено по реда на чл. 12 - 19 от Закона за защита срещу домашно насилие /ЗЗДН/ е диспозитивно и представлява проява на съдебна администрация на гражданските правоотношения. независимо от факта, че тези решения са насочени към промяна на гражданските правоотношения, те се постановяват от съда не по силата на потестативно право на една страна спрямо друга. Поради това актовете на спорна съдебна администрация, не се ползват със силата на пресъдено нещо. При тях липсва потестативно право, което да е предмет на сила на пресъдено нещо, а новото правно положение, което тези актове пораждат, не може изобщо да се ползва от сила

на пресъдено нещо.

Съгласно чл. 6 от ППЗЗДН полицейските органи следят за изпълнението на заповедта за защита, когато с нея е наложена мярка по чл. 5, ал. 1, т. 3 от закона, като при неизпълнение на същата пострадащото лице или лицето, установило нарушението, подава сигнал до съответното районно управление на МВР – чл. 7 ППЗЗДН. В разглеждания случай П. Х. е подала сигнал до 05 РПУ СДВР, на което нейно право съответства задължението на органите на полицията да се отзоват незабавно, за да установят има ли нарушение на постановената от СРС мярка. При извършването на проверката по получен сигнал органите, в случаите когато нарушението не съставлява престъпление, съгласно чл.7, ал.3 от ППЗЗДН съставят протокол за предупреждение по реда на чл. 56 ЗМВР. Данните в преписката, ценени в съвкупност с показанията на св. И., са категорични, че П. П. е бил в сградата на БТПП и е присъствал на арбитражно заседание по в а дело № 541/2012г. на 25.02.2013 г. и че Х. не се е явила в залата, където е проведено.

Участието в открито арбитражно заседание в качеството на законен представител на страна по делото, не се възприема от съда като нарушение на заповедта за незабавна защита. На разпореденото с акта на съдебна администрация задължение за адресата му да се въздържа от извършване на домашно насилие чрез забрана да приближава жилището, в което живее Х., както и самата нея на повече от 50 м, не следва да се противопоставя правото на П. да посещава съдебни, арбитражни, лечебни и пр. сгради, съобразявайки горните ограничения. Изпълнението на заповедта, което е подробно уредено в ППЗЗДН, е организирано чрез органите на МВР, чиято функция е да следят дали създадената със заповедта временна обстановка е стабилна и дали адресатът на заповедта за незабавна защита не се опитва да нарушава установения ред. За реализиране на тези правомощия полицейските служители разполагат с правомощие да вземането на по-сериозни мерки, каквото е задържането по чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Те разполагат с оперативна самостоятелност да преценяват интензитета на нарушението, за което е подаден сигнал за неизпълнение на заповедта. Задържането за срок до 24 часа е принудителна административна мярка, която би могла да има предупредително-възпиращ или преустановителен характер и се предприема с цел осуетяване извършването на противоправно деяние или прекратяването на вече започнало такова и отстраняване на неговите вредоносни последици. По изложените съображения съдът приема, че прилагането ѝ в разглеждания случай надхвърля така очертаната законова цел.

При горния анализ се налага извод за недоказан фактически състав по чл. 63, ал.1, т.1 ЗМВР. Заповедта е материално незаконосъобразна, не съответства на целта на закона и следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора само жалбоподателят има право на разноски, каквито са сторени за заплащане на държавна такса в размер на 10 лв.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на П. Д. П. заповед за задържане рег. № 641/ 25.02.2013 г., издадена от полицейски орган при 05 РУП СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на П. Д. П. 10 /десет/ лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: